

— Така те искамъ, мое юначе. Хайде сега довиждане.

Бащата се обърна и съ широки крачки хвана изъ гористия долъ нагоре. Момчето го погледа, докато се закри, следъ това се качи на коня, шибна го и се отправи за дома. Като излѣзе на главния пѣтъ, то почна да си подсвирква, чувствувайки у себе си радостъ и гордостъ, че е извършилъ голѣмъ и смѣлъ подвигъ.

— Дорчо, стѣпвай само по сухо, — говорѣше отъ време на време Радко на коня. — Внимавай добре при вадата надъ селото! Да хвъркнешъ надъ нея като ко-

ня на Крали Марко! Чуваши ли?

Когато наближи вадата, той го шибна хубаво, и Дорчо хукна въ галопъ и направи надъ вадата такъвъ скокъ, че Радко, вкопчилъ здраво рѣцѣ въ гривата на коня, едва се удържа да не изхвъркне отъ голия му грѣбъ.

Край селото турцитѣ отново го спрѣха, претърсиха го добре и го пуснаха да си върви. Като отмина, той се наведе къмъ ухото на коня и му пошепна, засмѣнъ:

— Дорчо, никому нищо не казвай. Само пази крака си сухо. Чуваши ли? Дий, хайде.

Н. АЛЕКСИЕВЪ

Младечката въ миналото и днесъ

Русенскиятъ ежедневникъ „Русенска поща“ помѣства следната статия отъ орлето Кириля Бор. Климовъ отъ орловата дружина въ Русе:

Миналото крие въ своитѣ тъмни воали силуетитѣ на много бездейни младежи. Младежи, които нѣматъ свои развлѣчения и търсятъ тия въ кафенетата и кръчмитѣ. Младежи, които, следъ като посещаватъ тия заведения, се научаватъ и на много лоши пороци. Младежи, отъ които родината ни нѣма полза. И какво се очаква отъ такава гнила младежъ? Нищо повече отъ това да разрушатъ здравето си, състоянието си — своето и на родителитѣ — да разрушатъ бждещето на децата си, като ги създадатъ болни и ненормални и най-сетне, тѣ рушатъ основитѣ на родината ни. Държава съ такава младежъ не може да съществува. Тя не може да живѣе.

Затова днесъ младежката се сплоти въ едно и заработи съ едно сърдце, единъ пулсъ и една душа. Организацията на българската младежъ „Бранникъ“ дойде тъкмо на време, за да събере всички български младежи. Тая

организация има велики цели. Това ясно личи отъ поздрава „За България!“

За България! Колко силно звучатъ тия думи! Тѣ съчетаваатъ обичъ къмъ родината, любовъ къмъ всѣко нейно кѣтче, и готовность да дадемъ живота си за нея, ако стане нужда за това. И наистина, бранникътъ работи винаги за България. Въ училище е винаги прилеженъ, за да бжде полезенъ на родината. На улицата той сѣщо служи за примѣръ. И на всѣкѣде той се отличава съ своята скромность, търпеливость и учтивость къмъ по-възрастнитѣ.

Днешниятъ младежъ трѣбва да притежава всички добродетели, за да бжде полезенъ на себе си, на родината, гордостъ за родителитѣ си и за всички българи. Той трѣбва да знае, че отъ него зависи бждещето на България и да заработи съ всички усилия за преуспѣването ѝ и за нейното величие. Той трѣбва да знае, че девизътъ „Б“ означава още Богъ и България, и че тѣ ни зоватъ къмъ наука и напредѣкъ съ вѣра въ Бога, за величието на най-милото, най-светото ни — България.

Кир. Бор. Климовъ